

„Cântare Bucureștilui“, „Cîntec de pahar“, „La Herăstrău“.

Satira pe plan extern, antiimperialistă și antifascistă, este de asemenea din plin folosită în spectacol. Vom sublinia, în primul rînd, ca extrem de reușit tabloul „Oaspeții la Ahașveroș“, în care-și fac apariția o galerie întreagă de „regi“ dețonați. Tabloul „Gînduri de pace“, un vibrant apel la lupta pentru pace, este un exemplu de felul în care scena teatrului de revistă se poate transforma într-o tribună politică. Mai remarcăm tablourile: „Cîntarea cîntărilor“, „Nu se prinde“, „Ochelarii vrăjii“ și „Paița“ (în contrast cu gratuitatea și inutilitatea tablourilor „Celibetarii“ și „Cîntați cu noi“, care aduc o notă discordantă). Am reproșa însă autorilor, lungimea unora dintre tablouri, în care aceleași lucruri sînt repetate, devenind obositoare. („Paița“ și scenele de la curtea lui Ahașveroș.)

Spectacolul a fost pus în scenă cu măiestrie de către Mauriciu Seckler — artist emerit — în colaborare cu I. Bercovi. Mișcarea vie, ritmul alert, folosirea tuturor mijloacelor specifice genului, estomparea asperităților care mai apăreau în text au subliniat contribuția regiei la valorificarea interpretării, în care s-au evidențiat, mai ales, Sevilla Pastor, Dina König, Sedi Glück, S. Tischler, M. Rippel.

Partea muzicală, susținută de soliștii Sonia Gurman, Samuel Fischler, Isac Havis și tinerele Lora Hönig și Betty Gherșin-Feldman, a întregit armonios spectacolul. Talentatul valorificator al folclorului muzical idiș, compozitorul H. Schwartzman, artist emerit, prim-dirijor al teatrului, a avut o contribuție de seamă la succesul revistei. Socotim însă că într-un asemenea spectacol ar fi necesară mai multă muzică modernă, pentru că altfel melodiile din spectacolele Teatrului Evreiesc încep să pară variațiuni pe aceeași temă.

O notație specială se cuvine pictorilor realizatori ai schițelor de decor și costume, Adina Reich și Dan Nemțeanu, care au folosit detalii stilizate, pline de semnificație.

I. Atanasiu-Atlas

REPERTORIUL PENTRU COPII

O bună tradiție, devenită apoi obligativitate, cerea teatrelor să monteze în fiecare stagiune cîte un spectacol pentru copii. Teatrul Național din București (e

mult de atunci!) a dat un bun exemplu, montînd printre altele *Trestile de aur*, una din primele lucrări ale dramaturgiei noastre ce reflecta fapte din viața pionierilor.

Cu timpul însă, teatrele — și chiar Teatrul Tineretului — au părăsit inițiativele pornite cîndva. Doar Teatrul Armatei s-a dovedit consecvent față de micii spectatori, montînd în ultimul timp două dramatizări: după Twain și Creangă. Recent, Teatrul Tineretului a prezentat o nouă dramatizare după Mark Twain, Teatrul Muncitoresc C.F.R. anunță *Motanul încălțat* (oare aceasta e tot ce s-a putut găsi mai interesant în repertoriul pentru copii?), iar Teatrul Național a anunțat destul de vag și neconcret, un basm.

Oare nici un teatru nu a lucrat sau nu are în lucru vreo piesă închinată vieții copiilor noștri, destinată educației lor comuniste? Există nenumărate fapte, realizări, succese obținute de purtătorii cravatelor roșii, numai că ele își așteaptă creatorii care să le transfigureze artistic pentru scenă.

Teatrele din provincie au uneori obiceiul de a transforma spectacolele pentru copii în ... opere pentru adulți (acest lucru se întîmplă mai ales cu *Înșir-te mîrgărite*, „spectacol pentru copii“ care se termină după ora ... 24).

Pînă la sfîrșitul stagiunii mai există suficient timp pentru a se organiza asemenea spectacole. În fiecare duminică, sute de copii cîută zadarnic „un bilet în plus“ la Teatrul „Tăndărică“, singurul teatru cu un repertoriu potrivit pentru cei mici, așteptînd mult promisele spectacole destinate lor. (De ce nu și un spectacol de estradă sau o operetă pentru copii?)

Consiliile artistice ale teatrelor ar trebui să privească cu mai multă seriozitate această problemă ... minoră numai prin vîrsta spectatorilor ce o cer rezolvată.

Al. P.

ÎNCRUCATE, NU ÎNCRUCIȘATE

Cuvintele încrucișate n-au, desigur, doar rostul de-a omori timpul liber al oamenilor; de cele mai multe ori, ele pot constitui un factor real de difuzare — într-o formă agreabilă — a unor noțiuni prețioase de cultură generală. În general, aceea e rațiunea pentru care un ziar ca „Informația Bucureștilui“ publică, aproape tot la două zile, cîte un careu de cuvinte încrucișate. Uneori, însă, se produc și excepții. Așa, de pildă, în numărul 2.017 al ziarului s-a putut întîlni careul

„In vitrinele librărilor“. La 12 orizontal figurează următoarea definiție : „... tiranul Padovei», piesă de Al. Kirîțescu“. E frumos din partea lui I. Caraiman — autorul „încrucșării“ — că face tot posibilul pentru a îmbogăți tezaurul literaturii noastre dramatice. E urît însă că atribuie valorosului dramaturg român o piesă care aparține de fapt lui... Victor Hugo : *Angelo, tiranul Padovei*.

I. Caraiman a adulmecat și a prins „ceva“ din vînt : Al. Kirîțescu are, într-adevăr, o trilogie a Renașterii (*Borgia, Nunta din Perugia, Michelangelo*), dar fără... Padova.

Și încă ceva : Angelo se scrie cu un singur *l* și *o*, nu Angello sau Angeloo, cum reiese din „încrucșatura“ lui Caraiman.

GOSPODARI ȘI ACARETURI

Se știe, Teatrul Național „Vasile Alecsandri“ din Iași are unul din cele mai frumoase edificii din țară. Anul trecut i s-a terminat renovarea — pe dinăuntru și pe dinafară — cu rezultate optime. Ce păcat însă că gospodarii au o casă frumoasă, dar nu s-au gîndit — ori dacă s-au gîndit nu le-au făcut — și la... acareturi. Frumoasa și bine utilată scenă a Iașului nu are magazie de decoruri. Aceasta înseamnă în primul rînd o simțitoare reducere a spectacolelor de repertoriu permanent ; în al doilea rînd, conservarea în condiții cu totul necorespunzătoare a decorurilor existente ; în al treilea rînd, înseamnă că... așa ceva nu se poate.

Spectacole încă viabile și-au întrerupt existența, fiindcă — din lipsă de magazie

— decorurile au trebuit să fie desfăcute : e cazul cu *Intrigă și iubire*. Altele — ca *O scrisoare pierdută, Coana Chirița, Mutter Courage, Nota zero la purtare* etc. — nu se pot programa cu regularitatea firească, tot fiindcă decorurile depozitate aiurea sînt greu de adunat. Întreaga scenografie a spectacolelor *Surorile Boga* și *Anii negri* stă — pare-se — mai la îndemînă : zace în spatele teatrului, vag ferită de ploii și de ninsori printr-o prelată, care e mult mai strîmțată decît volumul și suprafața de acoperit. Mobilierul de stil (autentic) e răs-pîndit prin birouri, grosul fiind îngrămădit la direcție.

Am aflat că forurile locale au aprobat fondul necesar construirii unei magazii (fie subterană, în imediată legătură cu scena, fie ca o clădire separată). E timpul ca acest fond să dobîndească de urgență forma și conținutul unei magazii spațioase și salubre, la nivelul instituției. (Sau al instituțiilor, întrucît edificiul e folosit și de Opera de Stat. Cu aceasta din urmă s-ar putea repeta același raționament de mai sus.)

S. G.

Rectificare

În numărul 12 al revistei „Teatrul“, în articolul *Cerînțe la o nouă etapă a teatrului nostru*, din cauza unei ordonări insuficient de atente a materialului i s-a atribuit criticului Valentin Silvestru o opinie care nu-i aparține, în legătură cu funcția regizorului animator. Rezervele revistei față de această opinie nu-l privesc așadar pe Valentin Silvestru.

